nească la vânătoare şi că avea totdeauna o minciună la îndemână ca să scape, când lipsea de acasă câte două-trei zile, nu mai stătu la îndoială că aici era ceva la mijloc. Il sfătui de mai multe ori, doar l'o face să-şi spună taina, că nu trebue să le ducă toate la inimă, dar el nu îndrăzni niciodată să-i spună ce tăinuia: căci îi ştia de frică, deşi o iubea. Bătrâna era din neam de căpcăuni şi împăratul o luase de soţie numai pentru bogăţiile ei. Se şoptea chiar pe la curte că avea toate apucăturile căpcăunilor, şi când zărea copii, cu mare nevoe se stăpânea să nu-i gâtue; aşa că feciorul ei, odată cu capul nu i-ar fi mărturisit ceva. Doi ani încheiaţi urmă astfel să-şi vadă pe ascuns crăiasa, iubind-o pe zi ce merge tot mai tare. Tăinuirea aceasta i-o făcea şi mai dragă.

Dar când bătrânul împărat închise ochii şi fiul său se văzu stăpân, dete pe faţă tuturora însurătoarea şi merse cu mare alai să-şi aducă împărăteasa în palatul lui. Şi toţi l-au întâmpinat cu mare tămbălău în oraşul unde-şi avea scaunul de domnie.

Nu peste mult, împăratul purcese la război împotriva împăratului Cantalabut, vecinul său. El lăsă trebile domniei în grija mamei sale, dându-i pe seamă pe tânăra împărăteasă pe care o iubea şi mai mult ca totdeauna, de când îl hărăzise cu doi copii frumoşi: o fată ce-i zicea Zori-de-ziuă, şi-un băiat căruia-i zicea Zi-luminată, de frumoşi ce erau amândoi. Impăratul avea să zăbovească cu războiul toată vara, şi abia plecat, împărăteasa cea bâtrână îşi trimise nora şi copiii la ţară, într'o casă împrejmuită de păduri, pentru a-şi putea îndeplini şi mai bine ura grozavă ce-o rodea. După câteva zile plecă şi ea, şi într'o seară zise bucătarului ei: —Jupâne Simon, vreau să mănânc mâne la dejun pe mica Zori-de-zi! — Ah, stăpână, oftă bucătarul... — Vreau şi pace, zise din nou căpcăuna, care nu mai putea de dorul cărnii fragede...

Bietul bucătar, văzând că nu-i chip să facă altfel, îşi luă satârul cel mare şi urcă în iatacul micuţei Zor-de-zi. Era numai de patru ani şi-i ieşi 'nainte sărind şi râzând să i se arunce în braţe. El începu să plângă. Scăpă satârul din mână şi, coborând în curte, înjunghie un miel pe

care-l găti cu atâta meşteşug încât cotoroanţa de 'mpărăteasă se linse pe degete. Iar el, luând pe mica Zori-de-zi, o dete femeii lui s'o ascundă în odăiţa lor din fundul curţii.

Opt zile după aceasta, cotoroanţa de împărăteasă chemă iar pe bucătar şi-i zise:

— Jupâne Simon, vreau să-mi gătesti la masă pe Zi-luminată. El nu zise nimica, hotărît s'o înşele, ca şi rândul trecut. Se duse să caute pe Zi-luminată şi-l găsi cu o săbioară 'n mână măsurându-se 'n puteri cu un maimuţoi. Cu toate astea abia 'mplinea trei ani. Bucătarul îl luă şi-l duse femeii lui ca să-l ascundă, cum ascunsese şi pe Zori-de-zi; iar în locul băiatului găti un pui de căprioară pe care împărăteasa îl găsi minunat.

Până acum a mers cum a mers, dar într'o seară cotoroanţa cea bătrână strigă cât îi lua gura: — jupâne Simon! jupâne Simon! El alergă numai decât. — Mâine vreau să mănânc pe noră-mea!

De data asta însă jupânul Simon nu mai avea nici o nădejde s'o mai poată înşela. Tânăra împărăteasă avea douăzeci de ani, fără a mai socoti cei o sută pe care-i dormise. Pielita ei era mai puţin aspră, cu toate că era fru-
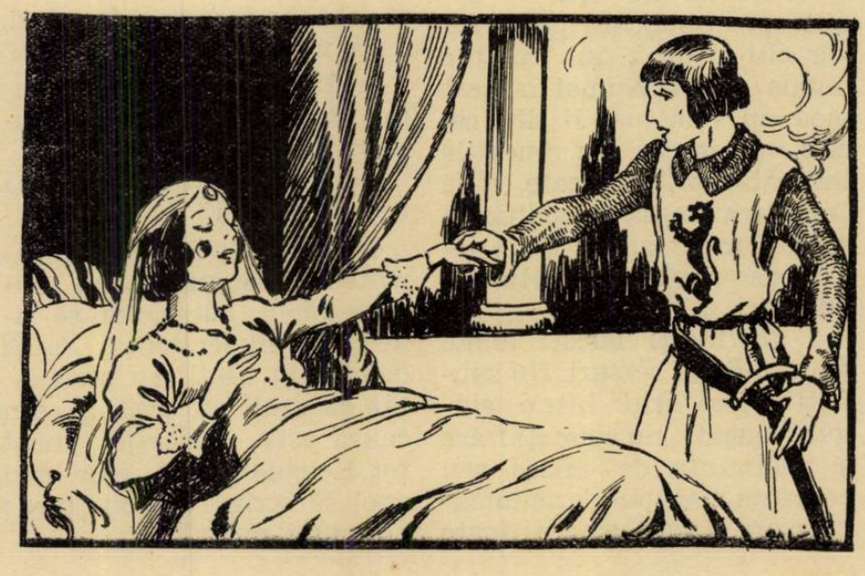
(urmare în pagina 334)